

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 198/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., zastúpeného advokátkou JUDr. Alžbetou Slašťanovou, Námestie Matice slovenskej 6, Žiar nad Hronom, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 Co/25/2009 z 3. marca 2009 a poverením Okresného súdu Banská Bystrica na vykonanie exekúcie č. 5601*097857 z 27. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. **o d m i e t a** ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2014 doručená sťažnosť M. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co/25/2009 z 3. marca 2009 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a poverením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) na vykonanie exekúcie č. 5601*097857 z 27. novembra 2012 (ďalej aj „poverenie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom súdneho konania (odporcom) na okresnom súde vedenom pod sp. zn. 8 C/179/2006 „o zaplatenie 54 839,70 Sk“.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 C/179/2006 zo 17. decembra 2008 rozhodol tak, že sťažovateľ je povinný zaplatiť žalobcovi „54.839,70 Sk s 9,5 % ročným úrokom z dlžnej čiastky“.

Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom tiež žiadal, aby krajský súd nariadil verejné pojednávanie v jeho veci, ale krajský súd „*nezasadal verejne, iba oznámil, že dňa 03. 03. 2009 vyhlási rozsudok, čo sa aj stalo a rozsudok Okresného súdu v Banskej Bystrici potvrdil rozsudkom č. 13 Co/25/2009*“, čím sa jeho rozsudok stal právoplatným.

Dňa 27. novembra 2012 bolo začaté proti sťažovateľovi exekučné konanie (vedené pod sp. zn. 2 Er/3073/2012) súdnym exekútorom JUDr. Jánom Debnárom (ďalej len „súdny exekútor“). Proti exekúcii podal sťažovateľ 6. januára 2013 námietky, o ktorých okresný súd dosiaľ nerozhodol, čo sťažovateľ zistil po nahliadnutí do exekučného spisu.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom krajského súdu a poverením okresného súdu boli porušené jeho označené práva podľa ústavy a dohovoru, ako aj ďalšie články ústavy, ktoré uvádza v záhlaví a odôvodnení sťažnosti, a to najmä jeho základné právo na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a na rovnosť účastníka konania podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že rozsudkom krajského súdu a poverením okresného súdu bolo porušené jeho „základné právo... na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a čl. 46 ods. 1 Ústavy...“ , namietané rozhodnutia zrušil a priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 780 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde a či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal z toho, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov ustanovených v zákone.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. Pri prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv rozsudkom krajského súdu, ústavný súd vychádzal z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (napr. III. ÚS 74/07).

Ako vyplýva zo sťažnosti, rozsudok krajského súdu sp. zn. 13 Co/25/2009 z 3. marca 2009 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 C 179/2006 zo 17. decembra 2008 nadobudol právoplatnosť ešte v roku 2009. Sťažovateľ však sťažnosť zo 14. februára 2014 doručil ústavnému súdu 17. februára 2014, teda zjavne po lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.

Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene bez toho, aby sa zaoberal jeho námietkami vo vzťahu k rozsudku krajského súdu.

2. To isté ústavný súd konštatoval aj vo vzťahu k povereniu okresného súdu na vykonanie exekúcie z 27. novembra 2012.

Ústavný súd k tomu dodáva, že sťažovateľ samotné poverenie na vykonanie exekúcie ani nepredložil ako prílohu k svojmu podaniu, teda nesplnil si dôkaznú povinnosť vyplývajúcu mu z § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a tiež ani konkrétne neodôvodnil v sťažnosti, ako malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde) poverením okresného súdu z 27. novembra 2012, ktoré namietal v petite sťažnosti.

Ústavný súd vzhľadom na to, ako aj so zreteľom na právne zastúpenie sťažovateľa kvalifikovaným právnym zástupcom sťažnosť v tejto časti mohol odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (obdobne III. ÚS 604/08, III. ÚS 210/2010 a III. ÚS 238/2013).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2014